

AQUILA

Túllépés

Az AQUILA
negyedévi folyóirata

2017/3

TÚLLÉPÉS

4. évfolyam 3. szám
Megjelent: 2017. augusztus 1.

Az AQUILA katolikus közösség ne-
gyedévi folyóirata

A kizárólagos materiális gondolkodáson túl-
lépve: lelkiség, spirituális kultúra – filozófiai, te-
ológiai, pszichológiai, szociológiai, művészeti és
egyéb tudományos megközelítésben.

Megjelenési gyakorisága:	Negyedévi folyóirat A folyóirat régi példányai az archívumban megtalálhatók.
Nemzetközi azonosítószám:	HU ISSN 2064-7700
A Túllépés bankszámlaszáma:	UNI-CREDIT bank 10918001-00000038-58540003
Alapítás ideje:	2014. július 1.

Tartalom

Kedves Olvasóink!	4
Misztika és ikonfestészet	6
"...Hasonlóképen, a misztikus hívő sem áll meg a felszíni, Krisztust külsőleg követő vallásos életnél, hanem annál mélyebbre hatol – Isten élő ikonjává kíván lenni: ahol emberi jellemzője marginális jellegű, a főhelyet Isten foglalja el..."	
In memoriam Roger Bacon.....	15
"...A középkort – és minden más korszakot is – időről időre más-képp ítéljük meg, vagy legalábbis más jelzőkkel jellemezzük. Mindettől függetlenül azonban létezik egy olyan „vonal”, amelyet azok az emberek alkotnak, akik Isten segítségével saját koruk kereteit túllépve sokkal messzebbre láttak. Meglátásom szerint ebbe tartozik Roger Bacon is...."	
Isten és a lehetséges idegen lények vonzatai.....	21
"...A társadalom szemléletének egészséges formálása a célom, mert nagyon sok tévképzet van, ugyanakkor egyre biztosabb, hogy nagyon aktuális lesz ezen dolgok rendbetétele... Ha kiderülne, hogy vannak más idegen élőlények, már az egyház kutatásaiból, elejtett konferencia szövegekből is látható: készen állnak a válasszal, és megnyugtatnak mindenkit, az istenhit és Isten tudása erősebb talajon áll... a Katolikus Egyháznak ez a tény nem ártana, hanem még szerintem használna is..."	
A világ természete	34
"...Jelen írás egy újabb kísérlet arra, hogy a világot ismét más megközelítésből értsük meg. ... Az alaptétel, amit alább magyarázni fogok, nem más, mint hogy a világ természete a bizonyíthatatlanság folyamatos lehetősége..."	
Impresszum	37

Kedves Olvasóink!

Szeretettel köszöntjük Önöket, s reméljük, hogy sok, kellemes, gondolkodással töltött időt szerzünk Önöknek, és idővel egyre több olvasónk lesz. *Elindult a negyedik éviünk.*

Miért indítottuk el ezt az eleinte negyedévente (majd terveink szerint sűrűbben) megjelenő elektronikus kiadványunkat?

Az ok a kiadó AQUILA Közösség lelkiségéből fakad. Mi 29 éve vagyunk katolikus közösség, mely eddig sokféle működési formációt is létrehozott, és fenn is tart.

Ami a cikkek tartalmára vonatkoztatott igényünk: újszerű, valós értéket hordozó gondolkodás jellemezze, és csakis a végső igazsághoz közelítő, kereső elképzelés érvényesüljön.

Keressük a spirituálisan is korrekt, univerzális szintet jobban megközelítő, teljes körű tudományos gondolkodást, nyitottságot, bátorságot, hogy minél jobban megismerhessük az embert, a földi létet és az univerzumot.

Célunk az emberi kultúra, a tudományos élet kitágított gondolkodás felé való rehabilitációja. Joseph Ratzinger szavaival élve: *„Senki sem állíthatja azt, hogy ő a szó igazi értelmében „tudja”, hogy Isten nem létezik. De felállíthatja azt a hipotézist, hogy nem létezik, s ebből a tételből próbálhatja megmagyarázni az univerzumot.”* (Krisztusra tekintve) Mi azt látjuk, hogy a jelenlegi tudományos élet megnyilvánulásai szinte csak földies, materiális szempontból próbálják megérteni, megélni a világot. Az így (meg)magyarázott földi világ jelenségei nagyon sok esetben – jelenleg még felmérhetetlenül, vagy be nem vallottan – téves következtetésekre vezethetnek. Pl. A világ keletkezésének módja, oka. Vagy az ember megjelenésének ideje, hogy miből és hogyan alakult ki, más bolygókon, más életek keresése, a kizárólagosan szén alapú gondolkodás is nagy hiba stb.

Az AQUILA feladatának tekinti az emberi felfogás horizontjának a felfoghatóság határáig való tágítását, amit szerintünk folyamatosan fesszegetni, nyújtani, bővíteni lehet.

K. Jaspers gondolatai: *Az egzisztenciális embernek mindig úton kell lennie, nem merevedhet meg dogmatikus igazságokban (...) mindig nyitva kell állnia és tanulékonynak kell maradnia, készen arra, hogy megvitassa az ellenkező álláspontot, mindig tudatában annak, hogy a vándorló embernek nincs végleges igazsága.* Nyíri T.: Filozófiatörténet (1983), 14.2.2. fejr., 446.o.

A TÚLLÉPÉS kiadványa a kedves Olvasóktól az elmélyült olvasást várja. Az AQUILA nyitott minden újat hordozó elmére, elfogadjuk és közöljük a beadott cikkeket, ha a Szerkesztő Bizottságunk jóváhagyja.

Minket Istenen kívül senki sem működtet, és szabadok vagyunk mindenféle földi érdektől, nem fogjuk sem politikai, sem semmiféle más

érdekből cenzúrázni a beadott cikkeket. A közlés legfontosabb kritériuma elsősorban az, hogy a fenti szellemben íródott-e a mondandója, megfelel-e ennek a kitágított horizontnak, fogalmazása és mondandója tekintetében megfelelően igényes-e, hordoz-e logikát, újszerű gondolkodást. Nem számít a szerző vallási és politikai hovatartozása, ha nem támadja az Istenhitünket.

Semmiféle erőltetett, igazi értékeket nem hordozó, plágiumgyanús terméket sem fogadunk el!

Egyéniségek írásai kellenek.

M. Blondel

*Minél többet tud az ember,
minél többje van, minél több ő maga,
annál inkább tudatára ébred annak,
hogy nincs semmije, nem tud semmit,
hogy nem az, amit akar.*

Nyíri T.: Filozófiatörténet (1983), 15.2.2. fej., 494. o.

Marton Janka

Misztika és ikonfestészet

„Az ikonokat nem tekinthetjük pusztán egyszerű műtárgyaknak – ennél sokkal többet jelentenek. Röviden: az ikonok esetében a művészet valami más szolgálatában áll, csak kiegészítő, marginális jellegű. Az ikon esetében a főhelyet Isten foglalja el, Isten misztériuma, amely az ikon művészetén keresztül nyer kifejezést.”¹ Hasonlóképpen, a misztikus hívő sem áll meg a felszíni, Krisztust külsőleg követő vallásos életnél, hanem annál mélyebbre hatol – Isten élő ikonjává kíván lenni: ahol emberi jellemzője marginális jellegű, a főhelyet Isten foglalja el, az Úr jelenléte mutatkozik benne, ahol emberi létén keresztül Isten léte nyer kifejezést. Aki rá néz, Istent lássa, és nem ad alkalmat arra, hogy bárki megálljon nála, a képnél, hanem tovább lépésre késztet a lényeg felé. Ő maga csak egy kilátást ad az Atyára, bevilágít ragyogó lényével a másik szemébe, mint ahogy az ikonok arany háttere ragyog, hogy a másik lelkében ez a fény visszhangra találhasson.

Ez az ikonok és a misztikus vallásosság első, legfontosabb közös jellemzője. Az alábbiakban a misztikus szemléletmód ikonokban való megjelenésére szeretnék rávilágítani.

¹ O. Popova-J.Szmirnova-P.Cortesi: Az Ikon. 7. o.

Az idei nyáron pár napot Görögországban töltve társaimmal elcsodálkoztunk a görög embereknek azon a lelkületén, melyben a nyugati kereszténységtől eltérően szilárd ragaszkodás tapasztalható az ortodox hithez. Megmutatkozik ez abban is, hányan mennek el egy nyaralóhelyen is a vasárnapi szertartásra, vagy abban, hogy minden közösségi helyszínen szentképeket találunk: buszmegállóban, piacon, éttermekben, még a pékségben vagy ruhaboltokban is. Eddig is elvarázsolt az ikonfestészet nemességével és érzékenységgel, de most megtapasztaltam azt is, hogy a bevásárlóközpontokban vagy benzinkutakon lelhető, sokszor tucat-gyártott, gyenge utánzatok is milyen fontos jelentést hordoznak. Kifejezik, megvallják, ugyanakkor erősítik is, bevésik a tudatba a nép hitét. A nyugati szellem szabadságra törekvése is felszabadító lehet, ha nem a rabságba hatja a lelket, a mocskba a szabadság zászlaja alatta, hanem a csordaszellem fölé emelkedően másként, mélyebben akarja látni és láttatni az emberi létet. Ugyanakkor ez a keletiesebb szellem hagyományokhoz ragaszkodó törekvése is felszabadító lehet, ha nem béklyóba zár, hanem köt a megtalált igazsághoz és engedi a mélyebbre merülést abban. Mindkettő szemléletmód lehet útvesztő is vagy célra vezető út: kérdés, hogy az iránytűnk helyes marad-e, a végső célra, Istenre irányított. Úgy tűnik, ebben az évszázadban, az emberek kilengő, irányvesztésre hajlamos, könnyen talajt vesztő jellemét talán hatékonyabban tudja a helyes úton tartani az ortodoxia nehezebben kikezdhető, hagyományhű szilárdsága.

Ikonfestők lelkülete

Az ikonfestészet kezdete az egyházszakadás előtti korbá, az V. századba nyúlik vissza, a mai keresztény egyházak közös hagyományaként. Motívum- és szimbólumvilága, kifejező rendszere sok mindent átvett az azt megelőző évszázadok „pogány” kultúrájából, Krisztus-hívő tartalommal megtöltve azokat. A képfestés szakma is, de mindig áll hit is a háttérben: vagy maga a festő hívő személy, vagy a megbízó, vagy a vásárló az – valamely oldalon a szentkép létrejöttének okaként így is, úgy is a (bár lehet, sokszor babonás) hit áll. Az ikonfestő hagyomány ennél azonban tovább megy, azt vallja, hogy minden klasszikus ikontípus mögött, amit évszázadok

óta másolnak, alkalmaznak, valódi Isten-tapasztalat áll. Bizonyos ikonfestő iskolák ennek a tapasztalatnak az elmélyítését és a lélekkel festést vallották, bizonyos iskolák a tökéletes másolásban látták a hagyomány megfelelő továbbvitelét, vagy a technikák tökéletesítésében, és persze mindig is megvolt az a réteg, melynek a motivációját az eladás mennyisége és nem a minősége jelentette. Most nézzünk két olyan ikonfestő légkört, ahol az alkotás háttérében nemcsak hogy mély hit állt, hanem az Isten misztikus megtapasztalásának lehetőségéről való meggyőződés és arra törekvés, hogy az alkotás ezt tükrözze vissza.

1. A hészükhazmus hatása az ikonfestészetre

A hészükhia (görög) vagy iszihia (orosz) szó jelentése: béke, nyugalom, csend, hallgatás. Az Istenben való csendben elmerülés és belső imádság fontosságát előtérbe helyező szerzetesi lelkület, mely a 3. századi egyiptomi és sínai szerzetességben is megjelent, majd a 12-16. században újra feléledt, és az Athosz-hegyi szerzetesek között, majd az orosz vallási életben is nagy hatású mozgalommá vált. „A 14. században a hészükhazmus Athosz-hegyi és konstantinápolyi képviselői, Grégoriosz Szinaitész és Grégoriosz Palamasz kidolgozták misztikus elméletüket az embernek még életében történő egyesüléséről Istennel (...) A nem teremtetett fény ragyogása, az isteni energia által az ember elérheti a 'szellemi Édent', átistenülhet nemcsak lelkével és szellemével, hanem egész testével is, azaz Istenné válhat a fényként megjelenő isteni kegyelem segítségével.”² A hészükhaszta szerzetesek Istennel való egyesülésében való hitének és fénylátomásaik valóságosságának megkérdőjelezői is voltak, például Kalábriai Barlaam, aki tagadta Isten valóságának ilyen jellegű megtapasztalását, de vele szemben a mozgalom csak megerősödött. „A hészükia a lélek és a világ csendje. Megfeledezés az alacsonyabb rendűről, a magasabb rendű világ titokzatos megismerése, a lélek önátadása egy nála jobbnak. Akik szívüket megtisztították e szent hészükia által és kimondhatatlan módon egyesültek a minden tudást és elképzelést felülmúló fénnel, önmagukban mint tükörben szemlélik az Istent.”³ Ez

² http://epa.oszk.hu/00800/00861/00008/1998_1_t7.html

³ <http://lexikon.katolikus.hu/H/h%C3%A9sz%C3%BCkiazmus.html>

a szemléletmód azonnal utat tört az ikonfestészetben is. „A prédikáción kívül éppen az ikon feladata volt, hogy kifejezze a kor számára olyan fontos lényegét: Isten megismerésének, az isteni energiáknak a tanát, amellyel közösségre léphet minden olyan ember, aki rendelkezik a lelki élet tapasztalataival.” Ezek az ikonok nyugalmat és békét árasztanak, az arcok sugárzóak, és belülről bocsájtják ki a fényt. Az ikonok arany háttere mellet, sőt néhol ahelyett, mely addig is a transzcendens világ ragyogását és lényegességét hangsúlyozta, megerősödött az ábrázolt Krisztus, Szűzanya vagy szentek belsejéből ragyogó fény. Az Isteni fényt és jelenlétet nem a földi világból megközelíthetetlen, innen csupán csak csodálható és tisztelhető, távoli dimenzióként mutatja, hanem elérhető, belsőleg átélhető, átváltoztató erejű, megtapasztalható valóságként. Ugyanazok az ikontípusok (pl. Krisztus Pantokrátor, Istenanya), melyek addig is a hagyomány részei voltak, megteltek ezzel a belső, alakokból kiáradó fénnel, ugyanakkor méltóságteljes szelídséggel. Példa erre az 1363-ban keletkezett Krisztus Pantokrátor ikon, mely az Alexiosz és Joannész által alapított Áthosz-hegyi kolostor számára készült. Később Feofan Grek ikonfestő is ezt a hagyományt vitte tovább, még inkább beleszőve az égi világot a földibe, de nem annak lefokozásával, hanem az emberi lét felemelésével, átisteniesítésével. A szentek és Krisztus világfelettségét kifejező bizánci ikontípusok nemességét nem veszítik el, de az emberhez a megváltást közelebb hozzák: a Krisztusban való átalakulást mint már jelenlévő, aktuális, a

mostban cselekvést, megragadást, azonnali átadást és átváltozást kívánó követelményként állítják a szemlélő elé. Ezeknek az ikonoknak nem csupán a hódolat kiváltása a céljuk, hanem annak a hitnek az átadása, hogy Isten fényének befogadása átalakít, belülről fénylővé tesz.

1. A hallgatás, csend, nyugalom tisztelete olyan előkelő helyet foglalt el, hogy egy ikonográfiai típus is kialakult, mely ezt a nevet hordozza: a Szent Hallgatás (Beatio Silenti/Hagia Hesychia). Bár az alak körüli IC XC = Jézus Krisztus felirat miatt vannak, akik Jézus ábrázolásnak tartják, ám mivel Jézus nem szokott szárnyakat kapni az ikonokon, és a témája az ember hallgatása, az alak sokkal inkább egy olyan ember, aki a belső csendben az angyalok világába lépett – mutatják ezt a szárnyai; lény pedig Krisztushoz hasonult – ahogy az általában Krisztus arcát ábrázoló vonások vannak ismételve az arcán. Ruhája bíbor színű, mint az uralkodóké: az önmagán uralkodó ember győzelmeiként, aki megfékezte vágyait; keze pedig keresztbe téve mellkasa előtt: nem tartva semmit, megszabadulva minden ragaszkodásától, kifejezi, hogy a világtól már nincs szüksége semmire. A feje körüli fénykörben hétágú csillag, heptagramm, a bölcsesség és beavatott tudás szimbóluma, ami abból a fényből táplálkozik, melybe a lény átlépett. *„Ha a kitartó és tiszta imádság megszabadít bennünket minden földi ingertől, s ha mindezeket árnyéknak tekinted, s ha lelkünket tökéletesen Isten jelenlétére irányítjuk, akkor szövetségesünk támad az istenszeretben. A könnyörgő, imádságos kiáltás forrásként buzogtatja föl lelkünkben az Isten iránti szeretetet, megragadja lelkünket, hogy betekintést nyújtson neki egy titokzatos országba. A léleknek a szeretettel kötött házassága gyümölcsként a bölcsességet nyújtja, s ezáltal kimondhatatlan valóságok jelentkeznek. Ha Krisztushoz, Istenünkhöz mint az 'Igéhez' szólunk bensőségesen imádságunkban, akkor Ő elveszi a lélektől saját gondolkozási tevékenységét, s helyébe magasabb ismeretet ajándékoz neki, s a hiányzót alkalmas képességekkel és új erőkkel egészíti ki.”* (Theoleptos)⁴

Az ikon alakjának szárnya többszínű, általában lentről fölfelé a sötétebbtől a világosig terjedő színárnyalatokkal, kifejezve ezzel a lélek kiemelkedését az anyagi világból a tisztaságba. A belső csendben átalakuló lélek körüli Jézus Krisztus felirat pedig kifejezheti azt a hitet, melyet Palamasz Szent Gergely megfogalmazott az Isteni jelenlét megtapasztalását kétségbe vonó, ám sajnos nyugaton nagy hatást kifejtő Barlaam

⁴ Filokália. <https://terebess.hu/keletkultinfo/filokalia1.html>

támadásaira válaszként: "Mindenütt jelen van a Mindenek Királya, és mindenütt ott van az Ő Országá, tehát az Ő Országának eljövetele nem annak egyik helyről a másik helyre vonulását jelenti, hanem az Isteni Lélek erejéből való megnyilatkozását..." A hészükhaszták vallották, hogy az üdvözülés nem egy halál után csak úgy megtörténő valamiféle ajándéka Istennek, melyet mint nagyúr adományoz vagy megfoszt attól, hanem egy olyan állapot, az Istennel való olyan egység, melynek megvalósítása MOST kezdődik, most zajlik bennük – vagy nem zajlik, de akkor nem fogjuk megkapni egy ajándékdobozban, piros masnival átkötve Istentől. Most elkezdve Vele és Őbenne élni, kievezve abba a csendbe, ahol sem szenvedély, sem gondolat, sem ragaszkodás, sem tudás, sem ego, semmilyen kép nem követ minket: megkezdeni az átalakulást, ez az egyetlen kulcsa az üdvösségnek, mely egyedül a mi kezünkben van.

2. Radonyezi Szent Szergej hatása

Radonyezi Szent Szergej (1314-1392) egy kezdetben remete-életet élő szerzetes volt, aki mellé egyre több tanítvány szegődött, mígnem kolostor alapítására kérték. Ezután nyughatatlanul sokat dolgoztak, de az elvonultság és belső ima mindig az első helyen állt Szent Szergej és az általa alapított lavra, szerzetesrend számára. Bár a rend története már Szergej életében sem volt zökkenőmentes, egyszer el is hagyta az első kolostort, hogy újat alapítson, mivel társai közül nem mindenki tudta mégsem elfogadni a szigorú életet, végül az alapító lelkisége győzött, és nagy hatással volt több szerzetesként lett ikonfestő, köztük Andrej Rubljov szemléletére. Álljon itt két jellemző történet, mely megmutatja e lelkiséget: „Amikor a Szent egyszer a Szent Liturgiát végezte, tanítványa, Simon is a templomban volt, aki sok érényben tűnt ki, s akinek feddhetetlen életéről maga a Szent is tanúskodott. Simonnak csodálatos látomásban volt része. Miközben Szergej atya a szent cselekményt végezte, Simon tüzet látott, amely kiterjedt az oltár fölé, majd körülvette az oltárt és a többi szent tárgyat. Amikor Szergej atya az Eucharisziát magához akarta venni, az isteni tűz lepellé változott és beleömlött a szent kehely belsőjébe.”⁵ Az Eucharisztia mélységes tisztelete és benne Isten jelenlétének átélése központi helyet foglalt el a rend tagjai

⁵ Gabriel Bunge: A Szentháromság-ikon. 71.o.

számára, melyet e látomás még erősített. Rubljov oly neves Szentháromság ikonjában, ahol a kehely központi helyet foglal el, az Isteni személyek és az ikon szemlélője között egy kaput nyitva, ennek a mély megélésnek az öröksége tükröződik. Egy másik alkalommal, amikor a szent három rendtársával együtt a liturgiát végezte, *„jelen volt a templomban egy nagy erényekkel bíró ember, Izsák, a Hallgató is, aki a következőket látta: az oltárnál egy negyedik, csodálatos külsejű férfit látott, aki a többiekkel együtt végezte a szertartást. Különösen és kimondhatatlanul sugárzó és fénylő ruhában volt. Kis bemenetnél ez a csodálatos, angyalhoz hasonlító férfi a Szent mellett lépett ki, arca napszerűen sugárzott, és nem lehetett sokáig ránézni.”* Amikor Szergejt erről kérdezte, ezt a választ kapta: *„Ó, kedves gyermekeim, amit Isten nektek már kinyilatkoztatott, titokban tarthatom-e? Akit láttatok Isten angyala volt. És nem csak ma, hanem mindig, amikor a liturgiát végzem, meglátogat engem (...)”* Az ortodox templomok ikonosztáza eleve kifejezi azt a hitet, hogy a liturgia nem csak az ember és Isten között végbemenő cselekmény, hanem jelen vannak Isten más, Őt szolgáló lényei is. Ellentétben a nyugati általános teológiával, ahol az ember került a teremtés „csúcsára”, a keleti felfogásban az ember egy lelki közösség része, ahol nála szentebb és méltóbb lények jelenlétében ő sincs elzárva a szentségtől, de egy olyan lelki áramlásra való nyitottságot kíván, ahol az egonak nincs szerepe, hanem a szentség előtti hódolat, annak befogadása és az abban való elmerülés a cél. Andrej Rubljov művészete is ebből a lelki áramlásba való bekapcsolódásból táplálkozott, ahol az ikonfestő nem egy alkotó, hanem egy eszköz, mint az ecset, amin át megnyilvánul egy belső élet.

Szergej atya hagyatékának fontosságát erősítette a 19. században az ikonok megmentéséért és az ikonok lelki értelmezéséért is oly sokat tevő *Pavel Florenszkij atya*. A tudomány (fizika, matematika, alkalmazott tudományok) mélységeit, határait feszegette, nagy tudással és gyakorlati tevékenységgel rendelkezve, de egyéni, zseniális látásmóddal. A tudomány és vallás egységet képzett világszemléletében, és írásaiban filozófiai gondolatokat fejtegetett. Mindeközben ortodox pap volt, aki tudományos tisztségeket betöltve vagy találmányokon dolgozva is első sorban lelki ember maradt, és megalkuvás nélkül állta az orosz hatóságok zaklatásait.

Több év büntetőtábori fogság után, mely alatt igyekeztek zsenialitását kihasználni, és mikor ez nem ment, megtörni, végül kivégezték. Florenszkij atya az ikonfestészetnek nem csak technika és történeti háttérét kutatta, hanem azokat a lelki mélységeket kereste, amiket szent ikonfestők elmélyüléseik során megéltek. Az ő szavai mutatják meg leginkább, mit jelent egy ikon festése annak, aki a festést nem műtárgy létrehozásaként éli meg, hanem az Isten világában elmerült lelki tapasztalat tárgyi lenyomatának: az ikon *„ablak a túlvilágra, Isten valóságos aláereszkedésének színhelye, amiről az ikonfestő csak ellebbenti a szellemi fátylat. Ablak arra a misztériummal és transzcendens fénnel teli világra, ami az égben van. Szubsztanciája maga a fény, a transzcendens, Isteni energia, és mint ilyen valójában nem is festmény, hanem prédikáció, amely művészi eszközöket használ. Érzékelhetővé teszi az ember számára a láthatatlant.*” Valójában minden vallásos művészetnek ezt kellene elérnie: fellebbenteni a fátylat, becsalogatni a lelket a nemes, fénnel teli létbe. Megvan ez a törekvés nyugaton is, de miért veszítjük el a folyton? Ha például születtek csodálatos egyházzenei alkotások vagy lelket emelő építészeti formák, miért fog silányító újításokba, pár húrú gitárpengetésbe, vallásos tér-filozófia nélküli templomok építésébe a nyugati kereszténység? Miért nem a nemeset őrzi meg a múltból, hanem az elavultat, mellé pedig modernségre hivatkozó ürességet ad? Persze nem csak a tradicionálshoz való ragaszkodás érheti el a fátyol fellebbentését, például Salvador Dalínak is kétségtelenül vannak olyan alkotásai, melyek kiléptetnek a megszokott keretekből, miközben Isten végtelenje felé mozdítanak. A régiből és újból is azt kellene megőrizni, ami felemelő, helyes, Istenre hangolt iránytűvel.

Irodalom:

Christoph Schönborn: Krisztus ikonja. Holnap Kiadó Kft, 1997

Philomena Musebrink: Istenszülő-ikonok. Örökségünk Kiadó, Nyíregyháza, 1994.

O. Popova-J.Szmirnova-P.Cortesi: Az Ikon. Officina '96 Kiadó.

Pável Florenszkij: Az ikonosztáz. Typotex, Budapest, 2005.

Gabriel Bunge: A Szentháromság-ikon. A szent ikonfestő Andrej Rubljov lelkisége és művei. Örökségünk Kiadó, Nyíregyháza, 1994.

Gordana Babic: Ikonok. Saxum Könyv Kft, Budapest, 1999.

Vanyó László: Az ókeresztény művészet szimbólumai. Jel Kiadó, Budapest, 2010.

A cikk írója: **Marton Janka**, az ELTE tanítóképző karán vizuális nevelés szakon művészettörténet tárgyban diplomázott Krisztus-ábrázolásokból. Eddig rövid írásai jelentek meg az [AQUILA Magazin](#)ban és a [Túllépés](#) korábbi számaiban. 20 éve az AQUILA közösség tagja.

Rizmayer Péter

In memoriam Roger Bacon

A középkort – és minden más korszakot is – időről időre másképp ítéljük meg, vagy legalábbis más jelzőkkel jellemezzük. Mindettől függetlenül azonban létezik egy olyan „vonal”, amelyet azok az emberek alkotnak, akik Isten segítségével saját koruk kereteit túllépve sokkal messzebbre láttak. Meglátásom szerint ebbe tartozik Roger Bacon is.

Élete

A mai Anglia területén, Ilchesterben született 1214-ben. Születésének pontos dátuma nem ismert. Az egyedüli erre vonatkozó közvetett utalás az *Opus Tertium*-ban olvasható, amit 1267-ben írt: „Negyven éve már annak, hogy megtanultam az ábécét”. Bacon családja viszonylag jómódúnak számított egészen III. Henrik uralomra kerüléséig, mikor is a birtokukat elkobozták, és a család több tagja is száműzetésbe került. Roger Bacon Oxfordban tanult, ahol főleg Arisztotelészt tanulmányozta. Nincs bizonyíték arról, hogy doktori címet szerzett volna, a *Doctor Mirabilis* (Csodálatos Doktor) címet ugyanis halála után kapta. 1241-ben Franciaországba utazott, és a párizsi egyetemen tanított, de a párizsi iskola szellemi légköre sehogy sem ízlott neki. „Túlságosan elvontnak találja és sokat zsörtölődik, hogy elhanyagolják a hasznos tudományokat, vagyis a matematikát, a nyelv- és természettudományt. Az ő lelkében az új világ képe rajzolódott ki, amelyet csak a késő századok haladása váltott valóra, amelyért azonban sohasem szűnt meg lelkesedni olyannyira, hogy szinte érzéketlenné vált korának tudománya iránt.”⁶ *"Mily dőreség, mily oktalanság! - írja a párisiakra. - Elhanyagolják a hasznos tudományokat és haszontalanságokban merülnek el. Ime a világ teli van könyvekkel, amelyek gyerekes és alpári dolgokról locsognak (pueritia et plebeia)... Huszadrésznyire lehetne összevonni ezeket a fóliánsokat (a sumákat)... Ez a vitatkozó őrült csőcselék a tanárok és tanulók nagy többsége, elhanyagol mindent, ami szép és hasznos, gyerekes apprehenziókkal bíbelődik, éretlen tanokkal bajlódik, nem tud felemelkedni ezen a törpe világon és így meghal a filozófia.”*⁷ 1247-

⁶ Mészáros László: *Roger Bacon és a természettudomány*, Szabadka, Fischer és Krausz Könyvnyomdája, 1928, 6.

⁷ Uo. 31.

ben visszatért Oxfordba, és további tanulmányokat folytatott. Később ferences rendi szerzetes lett. Szerzetesként az Oxfordi Egyetemen tanított. Igen érdekes és perlekedő volt a modora, és éles ironiával kritizálta kortársait (többek között Albertus Magrust, Aquinói Szent Tamást). Igazi polihisztor (és rendkívül olvasott) volt, a nyelvészettől az etikáig mindennel foglalkozott, azonban – ahogy fent is olvasható – elsősorban a természettudományok érdekelték. Kísérleteket is folytatott, többek között foglalkozott a salétrom tisztításával is, melynek során több különböző összetételű fekete lőport készített. Rámutatott az egyházi naptár hibáira 300 évvel megelőzve a Gergely-féle naptárreformot. Korának felfogásával szemben tanította, hogy az ég és föld anyaga nem különböző. Franciscus de Mayronis (francia skolasztikus filozófus, élt kb. 1280–1328 között) megemlékezik egy ismeretlen doktorról, aki az állította, hogy a világot jobban magyarázhatnánk, ha nem az ég mozogna, hanem a Föld. Nem lehetetlen, hogy Roger Bacon volt ez a csodálatos doktor. IV. Kelemen pápa pártfogolta, levélben szólította fel Bacont, hogy gondolatait foglalja írásba. Bacon egy év alatt 2000 oldalt írt ábrákkal, diagramokkal, térképpel. Célja az volt, hogy megmutassa, a természettudomány milyen szép, vonzó és hasznos. Felmerült benne az, hogy a világ minden tudósával összefogva mindent kísérleti alapra kellene visszavezetni és megalkotni a tudományok enciklopédiáját. Olyan nemzetközi tudományos társaságról álmodott, amilyen csak a XIX. században jött létre. IV. Kelemen pápa 1268-ban történt halálával Bacon elvesztette pártfogóját, de még 10 évig zavartalanul írhatott. Miután Averroës, – a híres arab Arisztotelész-magyarázó – eszméi veszélyesen terjedni kezdtek, XXI. János pápa megbízásából átvizsgálták Bacon gyanúsaként talált műveit és 219 tételét elítélték. Bacon kikelt ez ellen, perelt a világi papsággal, rendtársaival, de még a főpapsággal is. 1278-ban kolostori fogságba vetették, amelyet Franciaországban töltött. Szabadságát 1292-ben nyerte vissza, amikor is visszatérhetett Oxfordba. Ekkor már öreg és törődött volt. Halál pontos dátumát nem ismerjük, Oxfordba történt visszatéréseinek évében vagy 1294-ben halt meg. Legfontosabb műve az *Opus Maius* (A nagy mű).

Robert Grosseteste

Bacon Robert Grosseteste tanítványa volt, az ő fényről szóló tanítását fejlesztette tovább. Grosseteste (kb. 1175-1253 október 9.) teológus, skolasztikus filozófus volt, lincolni püspök 1235-től haláláig

és az Oxfordi Egyetem kancellárja. Foglalkozott asztronómiával, meteorológiával, fizikával, kozmogóniával, optikával, logikával, lélektannal és metafizikával. Grosseteste tagja volt annak a XIII. század elején az oxfordi egyetemen kialakult mozgalomnak, amely mélyebben érdeklődött a természettudomány iránt, mint a skolasztika általában. Ő alkotta meg a középkor talán egyetlen igazi természetfilozófiáját. Arra „törekedett, hogy a neoplatonikus emanáció-tannak fizikai jelentést adjon úgy, hogy egyúttal Arisztotelész anyag-forma tanát is felhasználja elméletében. E felfogásban a világ alapeleme a fény, amely Istenből árad ki. Grosseteste filozófiáját fénymetafizikának is nevezik. A fény egyúttal a forma, amely azonban három irányba való terjedése következtében nem egyszerűen a dolgok lényegét alkotja, hanem a kiterjedés is a fény által jön létre. A fény rendelkezik a forma minden sajátosságával, de anyagi jellege is van. Sűrűsödik és ritkul, s a világ rendje ezekből a változásokból alakul ki.”⁸ Grosseteste fenti megközelítéséről azért írtam ebben a külön szakaszban, mert lelki vezetőnk, Pável Márta egy ehhez rendkívül hasonló elméletet írt le *Az ember élete, halála és a halál utáni folytatás...* című háromrészes cikksorozatában (a részek a *Túllépés* című folyóirat 3., 4., és 5. számaiban jelentek meg). Ha nincs ez a cikksorozat, illetve órákon nem beszélünk erről, akkor valószínűleg Grosseteste elmélete sem tűnt volna fel (Pável Mártától előbb hallottam erről a megközelítésről, mint olvastam volna a fentieket). Amikor olvastam Grosseteste elméletét, rendkívül meglepett és rendkívül fel is lelkesített, hogy egy 12-13. században élő tudós ugyanarra jutott, mint mi a XXI. században. Ez csak úgy magyarázható, hogy mindketten ugyanabból a forrásból merítettek. Nem véletlenül írja Bacon – ahogy az lent is olvasható – a filozófusok, tudósok csak közvetítő, akik az „ős-kinyilatkoztatás” szolgálatában állnak.

Bacon filozófiája

Szerinte a kereszténység megerősítése érdekében egy biztos alapon nyugvó, megingathatatlan tudásra van szükség. Meglátása és elvei szerint a tudomány és a teológia között nem lehet konfliktus, mert a tudomány és a kinyilatkoztatás igazsága is egyaránt Istentől származik. Az *Opus Maius*ban többek között a tévedések forrását keresi. Bacon négy, a tévedésekhez vezető forrást nevez meg. 1. A hamis tekintélybe vetett vak hit. 2. A szokás, ami a hamisat konzerválja. 3. A tapasztalatlan tömeg előítéletei. 4. A

⁸ <http://hps.elte.hu/oktaeder/termfil.pdf> (2017.07.27.)

látszattudás, ami mögött a tudatlanság bújk meg. Bacon szerint a korabeli teológiának az a nagy tévedése, hogy tudománytalan módszerekkel és látszatproblémákkal foglalkozik. Megoldásként négy tudásterületet javasol: 1. A Biblia exegézisének és filozófiai szövegének interpretációjának az eredeti nyelvre kell támaszkodni. 2. A matematika kell legyen minden tudománynak az alapja. 3. Az optika is alaptudomány kell, hogy legyen (a fény tanulmányozása miatt). 4. Minden tudásnak a tapasztalatból kell erednie. Bacon kétféle tapasztalást különböztet meg. „Az első az „*experientia humana*”, amely vagy a jelenétünkben lévő vagy a távoli dolgokra vonatkozik. Az előbbi a külérzések közvetítésével, az utóbbi pedig a tekintély útján megy végbe. Ez a „külső tapasztalás” azonban még a testi dolgok biztos megismerésére sem elégséges, a szellemi valót pedig egyáltalában el sem éri. Azért a mélyreható megismerés lehetősége céljából szükség van egy másik tapasztalásra is és ez a „belső tapasztalás” vagy más szóval *illuminatio divina*, ami nem egyéb, mint egy égi sugár, magának az Istennek a közvetlen közreműködése a lélekben, amelyben az isteni kegyelem folytán a szent pátriárkák és a proféták a világ ez első tanítói részesültek. Kétféle tapasztalás van tehát úgymint a külső és a belső. Az első a külérzések és a tekintély útján megy végbe és tökéletlen, a másik az *illuminatio divina*, amely már tökéletes. Ennek az *illuminatio divinának* hét foka van. Mindegyik fok az ember szellemi ténykedésének valamely területére vonatkozik. Így például az első fok a tudományban, a második az erényességben nyilvánul meg. A hetedik és legfelsőbb fok a „*raptus*”, mely mindenféle titokzatos dolgoknak látásában nyilvánul, amelyről azonban nem tudhatunk meg semmi bővebbet, mert ezekről embernek szólni nem szabad. Roger Bacon kedvelt teóriája az, hogy az egész filozófia nem egyéb, mint kinyilatkoztatás, amely ilyen isteni megvilágosodás, *illuminatio divina* útján jut el hozzánk. Az emberi megismerés végső és egyedül biztos forrása tehát az isteni tekintély. A filozófusok csak eszközök. Eszközei az áthagyományozásnak (*instrumenta traditionis*), mert az összes filozófus, a matematikusok, experimentalisták, asztrológusok, egy Avicenna, Averroës, Ptolomeus, Aristoteles stb.: ahányan csak vannak, mind az őskinyilatkoztatás szolgálatában állnak, amelyet az emberiség részére fönntartani és fejleszteni kötelesek”⁹ Bacon hangsúlyozza a kísérletek fontosságát. Azonban kísérletei ellenére a végsőkig kitar-

⁹ Mészáros László: i. m.: 21-22.

tott azon nézete mellett, miszerint a valóság bizonyításának ne kizárólag a kísérlet képezze alapját. Elképzelése szerint nem szabad, hogy a kísérletek megismételhetősége szükséges feltétele legyen egy megállapítás bizonyításának. Szerinte ugyanis a legtöbb "dolog" nem ismétlődő, legfeljebb spirálisan ciklikus, visszatérő az időben. A „Természet és művészet csodálatos hatalmáról” írott levelében leírja a jövőt: „A hajózáshoz olyan gépek állíthatók elő, mondja, amelyek segítségével egyetlen ember igazgatása mellett, a legnagyobb hajók gyorsabban járhatnak, mintha telve volnának evezősökkel. Kocsikat is lehetne készíteni, melyek vonó-állatok nélkül bámulatos gyorsasággal haladnak. Szintén lehetne készíteni olyan szerkezetet, amelynek segítségével az ember ülő helyzetben utazhatnék a levegőben, mesterséges szárnyakat mozgatva. Ez csupán három ujjnyi széles és három ujjnyi hosszú eszköznek segítségével roppant terheket lehet bármilyen magasságba emelni. Épen nem lenne nehéz olyan készülékeket föltalálni, amelyekkel az ember testének minden veszélye nélkül a folyók és tengerek fenekén járhatna... Lehetne még más egyéb dolgokat is kitalálni, például, hogyan lehet a legszélesebb folyókat áthidalni oszlopok és közbülső támaszok nélkül. Mégis e bámulatos dolgok között legtöbb figyelmet érdemelnek a fényeszközök. Átlátszó üvegeket úgy lehet összeállítani, hogy közelebb hozzák szemünkhöz a távoli tárgyakat s ilyenformán hihetetlen távolságról láthatjuk majd a legkisebb tárgyakat és a csillagokat. Úgy is összeállíthatjuk az üvegeket, hogy a legnagyobb dolgok legkisebbeknek látszanak s fordítva s a legmagasabbak legmélyebben s viszont.”¹⁰ Mészáros László szerint Roger Bacon összességében a platóni misztikus irány mellett egy misztikus-empirikus irány követőjének mondható¹¹.

Befejezés

Csodálatos mindaz, amiket Bacon leírt, vagy amiket róla írtak. Ilyen Istenben gyökerezőnek kellene lennie minden filozófusnak és tudósnak. Ha így lenne, kizárólag a belső tapasztalás miatt a gondolkodás már elképesztő távlatokban járna. Az egyháznak – követve a Bacon által leírtakat – a tudomány világító lámpásának kellene lennie. Bacon a tudomány igazi útját mutatta meg, amelyen valószínűleg kevesen jártak/járnak. Bacon példája mutatja,

¹⁰ Mészáros László: i. m.: 40-41.

¹¹ Uo. 45.

hogy aki hagyja Istent magában működni, azt Isten messzire ragadja. Egészen más távlatokból kezdi el szemlélni a dolgokat, olyan messziről, ami földi perspektívából botrány. Nem véletlenül bírálta korának teológiáját, kortársait. Ami földi szemmel még helyes megközelítésnek tűnik, az könnyen lehet, hogy fentről nézve rendkívül felszínes és semmirevaló. Háromdimenziós földi világunkban csak a tetszetős, a többség által belátható elméletek tudnak elterjedté válni. Aki mélyen Istenbe merül, abban előbb-utóbb az egész körülette lévő hétköznapi világ – az adott korban élő emberre szocializált valóság – összeomlik. Nagy valószínűséggel így történt ez Baconnal is. Túllépett. Ahogy fent is olvashattuk, felismerte, hogy az európai metafizika tévútra került, elszakadt Istentől és üres okoskodásokba, légvárak építésébe, szócséplésbe fullad(t). Vissza kell tehát térni a Platón által kijelölt útra, amelyben a matematika kiemelt helyet foglal el, és ahol az igazi tudomány tárgya az „ideák”, az Isten valósága.

Irodalom

- Mészáros László: *Roger Bacon és a természettudomány*, Szabadka, Fischer és Krausz Könyvnyomdája, 1928
- https://hu.wikipedia.org/wiki/Robert_Grosseteste (2017.07.27.)
- <http://hps.elte.hu/oktaeder/termfil.pdf> (2017.07.27.)
- https://hu.wikipedia.org/wiki/Roger_Bacon (2017.07.27.)
- Pável Márta: *Az ember élete, halála és a halál utáni folytatás...*, háromrészes cikksorozat, amely az AQUILA Párt Túllépés című folyóiratának 3., 4., és 5. számaiban jelent meg (<http://www.aquilapart.hu/?p=3762>; <http://www.aquilapart.hu/?p=3853>; <http://www.aquilapart.hu/?p=3945>)

Rizmayer Péter: a Wikipédiából szó szerint átvett részeket nem tettem idézőjelbe.

A cikk írója: Rizmayer Péter, a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen diplomázott magyar és esztétika szakokon. Korábban tanított, jelenleg projektmenedzserként dolgozik. 15 éve van az AQUILA Közösségben, az AQUILA Magazinban és a Túllépésben is rendszeresen publikál.

Pável Márta

Isten és a lehetséges idegen lények vonzatai

*Az emberek hibái mindig megfelelnek annak
a körnek (tang), amelybe tartoznak.
Konfuciusz*

Hermasz Pásztora III/3. „... Mindazt, amit hallottam, egyszerű volt és csodálatos; nem is tudtam megjegyezni. Minden szava súlyos volt, úgy hogy ember azt nem tudja befogadni, de a végső szavait már megjegyeztem, ezek hasznosak voltak és vidámmá tettek.”

Amilyen témában most gondolkodásra hívok, az végső értelmezésben szó szerint nem visszaadható, csak a legbelsőnkben érthető, de hasznos következtetései lehetnek.

Cikkemet a földi háromdimenziós világunkban egyrészt alig lehet tudományosnak nevezni, mert ezen a szinten egyikre sincs megfogható dokumentum, és a magyarázat is sekély, viszont a filozofikus gondolkodásunk része lehet, s így nem valószínű, hogy nem kell erről írni, az sem biztos, hogy nem igaz és nem hasznos. A társadalom szemléletének egészséges formálása a célom, mert nagyon sok tévképzet van, ugyanakkor egyre biztosabb, hogy nagyon aktuális lesz ezen dolgok rendbetétele.

Alapvetően az alábbi, számomra kissé bosszantó cikk¹² olvasása adta az írásra az ötletet, amiről nem hinném, hogy autentikusnak vagy tudományosnak nevezhető, viszont véleményem szerint erős tévedéseket hordoz, és félrevezeti az emberek tudatát. Éppen ezért érzem azt, hogy ezt a témát is tisztázni kell, mivel ilyen és hasonlóan torz nézetek özönlik el a sajtót, mérgezve az emberek tudatát.

Ismétlem, amit most alapul veszek, azt nem tartom teljesen korrektnek, mégis ezek a gondolatok más-más szinten és időben az emberekben felmerülhetnek. A cikk nyomán haladva válaszolok, hívő keresztény hittanárként, gondolkodóként próbálok reagálni ezekre a kérdésekre. Olyan keresztényként írok, akit a hitében nem lehet megingatni, akinek nem lesz lelki baja, ha ezeket elemzi, sőt Jézus Krisztus még nagyobb jelentőséggel bír, mint valaha is bírt.

Abban senki ne reménykedjen, hogy ha kiderülne, hogy más bolygók is lakottak, akkor összedől a keresztény hit, de még a Katolikus

12

<http://megmagyarazhatatlan.network.hu/blog/megmagyarazhatatlan-misztikus-dolgok-rejtelyek-csodak-hirei/a-vatikan-es-az-oroszok-tudnak-a-foldonkivuliekrol>

Egyház sem fog eltűnni. Ettől nagyobb dolgok sem rengették meg, pedig voltak kataklizmák. Rendelkeznek annyi előrelátással, bölcsességgel, tapasztalattal, hogy ilyen hipotézisek, összeesküvés-elméletek előtt járnak, nem fog ki rajtuk.

Ha kiderülne, hogy vannak más idegen élőlények, már az egyház kutatásaiból, elejtett konferencia szövegekből is látható: készen állnak a válasszal, és megnyugtatók mindenkit, az istenhit és Isten tudása erősebb talajon áll. Kérdés: miért hisz, tud valamit az emberiség, hol vannak az információk – akár anonim módon is – elrejtve?

Az alábbi indián asszonyról szóló idézetet olvasva erről is meg kell állapítani, hogy nem valószínű, hogy szó szerint igaz, de a nép így hiszi, és erre valami hagyomány szerint oka van.

„Az egész éjszakán át tartó tánc az előttünk eltávozottak ünnepe. A holtaké. Van ennivaló, és dalokat énekelünk. Az első ének arról szól, hogy tánc közben el ne aludjunk, mert mindnyájan itt vannak közöttünk, akik előttünk mentek el. Szellemek. Azután indián nyelven beszédet tart valaki, amelyben felszólítják a táncolókat, hogy hagyjanak maguk között helyet, hogy a szellemek veled táncolhassanak. Nem szabad elaludnod, mert a testedet hatalmukba keríthetik. Az ilyen alkalmakra nem viszed magaddal a kisebb gyerekeket, mert ők itt vannak. A gyerekek látnak bizonyos dolgokat, amiket a felnőttek nem láthatnak, s így tudnák, hogy itt vannak a szellemek.”

Janice Sundown Hallett, Seneca (Indián asszony hite/vallomása)

Ez teljesen más, mint amikor valaki csupán agyalogva egy bolygó istenhitét akarja lerombolni, és minden létezőt/eseményt az idegen lényeknek tulajdonítani. Ilyenkor csak egy kérdést teszek fel újra és újra: őket ki hozta létre, hogy jutottak el eddig? El lehet odázní a választ, de bele kell gondolni: semmi sem történik, ha kiderül, hogy pl. Szegeden kívül Párizs is lakott, ezzel még semmit sem oldottunk meg, maximum nem akarnak tudatilag eljutni a végsőig, Istenig!

<http://megmagyarazhatatlan.network.hu/blog/megmagyarazhatatlan-misztikus-dolgok-rejtelyek-csodak-hirei/a-vatikan-es-az-oroszok-tudnak-a-foldonkivuliekrol>

Ha bizonyíthatóan kiderülne, hogy vannak idegen lények – aminek már rég ideje lenne –, akkor a Katolikus Egyháznak ez a tény nem ártana, hanem még szerintem használna is, mivel más egyházak nem ilyen nyitottak erre a még szinte megfoghatatlan kérdésre. Így velük szemben a gondolkodó ember előtt némi előnyre is szert tennének, mert ők már rég felkészültek a válaszra.

Idézet a jelzett cikkből: „Barnabás könyve, mely arra tesz utalásokat, hogy Jézus nem rendelkezett Isteni képességekkel és csupán

egy halandó volt. *Mi több, keresztre sem feszítették.*" Ilyen és hasonló hamis, felháborító információk indítottak írásra. Egyrészt nem kellene meghallanom, mert olyannyira primitív, de célom az istenhit tisztán tartása és az igazság emberekhez való eljuttatása, így bármilyen elegáns is lenne, nem hallgathatok.

Ezek a feltételezések – ha valaki képes komolyan gondolkodni Istenről – képtelenségek, mert Isten alapvető tulajdonságai kérdőjeleződnek meg így. Istennek nincsenek földi vágyai, olyan ösztönei, mint nekünk, ettől elképzelhetetlenül magasabban van, még ha emberként is született meg. Aki nem él Istenben, az nem tudja elképzelni, hogy mennyire nem érdekes a földi ösztönvilág megélése.

Aki ezt nem érti, annak ismétlésként leírom: ha egy ember szentté kezd lenni, annál az ösztönéleti dolgok nem fontosak, sőt lassan eltűnnek..., eszébe sem jut az, amitől a többi esetleg kínlódik, vagy csak ez az egyetlen öröme, hogy nemileg, ételileg stb. minden meglegyen, egóját hatalmasra növelve minél tovább élve ezt élvezze, és még legyen sok pénze, hatalma stb., hogy az előzőeket biztosíthassa magának. De a lassú Istenhez fordulással egyre inkább átalakulnak, a „szentté levéssel” ezek fokozatosan, de egyre nagyobb erővel elmúlnak. A test és a lélek igénye már nem egyforma erővel lesz jelen az életükben, hanem a lelki tevékenységek lesznek dominánssá.

Jézus Krisztus eleve is Isten volt, ergo ezen dolgok lelkiileg/hozottan sem érdekelték, nem motiválták. Ugyanakkor emberként jelen voltak, de nem képviseltek semmiféle erőt az isteni lélekkel bíró Jézusban. Ezt csak az képzelheti, aki a lelki fejlődés útjával és Isten tulajdonságaival nincs tisztában! Viszont Jézus Krisztus feltámadásával (hogy csak egyet emeljek ki) bebizonyította Istenségét. Írom ezt annak ellenére, hogy mindent meg lehet támadni, és ez csak Istenre, a transzcendenciára nyitott lényeknek bizonyíték.

Végül is mindegy, ki mit gondol, nem változtat a hitemen, tudásomon, felfogásomon..., de főleg nem az igazságon, mert egyik írásom sem a hajókötél-érzékenységűeknek szól! Aki komolyan, hittel és okosan gondolkodik Istenről, az nagyon jól tudja, hogy Jézus nem nőült, nem falta az ételt, nem habzsolta az életet, mert iszonyúan messze állt attól, hogy földi kalamajkába belemenjen, nem ezért jött közénk. Sajnos ez az emberek tulajdonsága: nem adják meg önmagukat, nem néznek fel az Istenre, hanem a pocsolójukba, maguk közé akarják lerángatni. Az idézett cikkben, ami megy, ez egy ilyen direkt vagy indirekt igyekezet, mert ilyen embereknek egyszerűen felfoghatatlan az az egyszerű, de hatalmas jelenség, hogy Jézus Krisztus Istenember volt.

uo. „Képzeliük el, mi lenne, ha kiderülne, hogy Isten nem csak az embert teremtette a maga képmására, hanem más fejlett civilizációkat is.”

Nem akarom elkéséríteni a kedves író, de a világon semmi sem történne. S írásommal pont elő akarom készíteni az embereket, hogy az ő gondolataikban se legyen káosz, ha kiderül az igazság. A gondolkodásunkat sem mindig a dolgok után kell vinni, hanem meg is lehet előzni. Minden korban más volt az, amit „tudományosnak” véltek. Gondoljunk bele, hogy ott van a zsidóknál az akkori világképek sokasága; ami szerint geocentrikus az egész, de ezt megelőzte, hogy a Föld lapos, meg az is, hogy a csillagok egy boltozatra vannak ragasztva.

Tudjuk, harcoltak az igazukért, és mégsem volt igazuk, ahogy a mai elképzeléseik is csak kicsit állnak közelebb a valósághoz, mint akkor...! S ma sem kellene mindent elvetni azért, mert nem „tudományos”, mert nagy tévedésekbe lehet belefutni. Azok a megértések, amik ilyen világképet szültek, ma is le vannak írva a Bibliában. Ez nem azt jelenti, hogy a Biblia nem jó, vagy téved, vagy nem minden szava igaz. Több módszer is van, amit pl. exegézisnek neveznek. Éppen ezért nem magyarázhatja mindenki a Szent Írást, mert ismerni kell a kort, a szokásokat, a nyelvezetet, hogy mi és miért lett így írva stb., s ehhez viszont magas szinten, sokat kell tanulni. A Bibliát tehát csak úgy lehet értelmezni, hogy a kor, a tudás, az intelligencia függvényébe beillesztve elemzik a leírtakat. Úgy vélem, hogy a Bibliában minden benne van, még akkor is, ha olyan nyelvezetben, olyan hasonlatokkal és összefüggésekben van leírva, amit sokan sohasem, vagy nagyon nehezen értenek meg. Ilyen pl. a teremtéstörténet a kígyóval, amit nagyon nem kellene szó szerint értelmezni. Nos, mindezek tudatában vagy ellenében az is elképzelhető, hogyha esetleg időnként voltak itt idegen lények, az is valamiképpen belekerült a Bibliába, vagy pár száz éves festményeken is megtalálhatóak. (Erre jó pár cikk van, nem ismételgetem.) Az, hogy más lények esetleg idelátogatnak, abból az Egyházban semmiféle konfliktus nem lenne, megvannak a válaszaik, amik logikusak is.

uo. „Ezekről a dokumentumokról állítólag még maga a Pápa sem tud, csak a Vatikánon belül egy szűk püspöki réteg, akiknek az a feladata, hogy a titok ne tudódjon ki.”

Az emberek ezeket az elcsépeelt szavakat, hogy titkos, kiszivárogtatták, vatikáni dokumentumok, amiről még a pápa sem tud, stb. imádják, erre már több mindenki lecsap, és azt gondolja, hogy mi minden titok van ott a Vatikánban, és hogy mennyit hazudnak nekünk stb.! Az összeesküvés-elméletek a csúcson vannak, persze

még ebbe bele kell keverni az oroszokat is, hogy teljes legyen a téveszmék halmaza.

Viszont valószínűleg lehetnek olyan információk is, amit különböző okok miatt nem hoznak a nagyközönség tudtára. Vannak olyan evangéliumok, amiket nem úgy értettek volna meg az emberek, ahogyan Jézus Krisztus akarta, mert talán még mindig nem elég fejlettek lelkileg a megértésre. Ezeket bölcs dolog a nyilvánosságtól távol tartani.

Mindenesetre elismerhetjük, hogy vannak olyan ismeretek, amik még nem publikusak, mert sokszor bölcsesség kell ahhoz is – és ez az Egyházban megvan –, hogy mit hozhatnak nyilvánosságra, mivel ismétlem, ez nagymértékben függ a tömeg felfogóképességétől, jóakaratótól és a közlésre alkalmas időtől. Az is nagy kérdés, mi az alkalmas idő?

Az emberiség szellemisége erősen – zuhanó jelleggel... – megváltozott, eltolódtak a hangsúlyok, és szerintem az utóbbi 200-300 évben nemhogy emelkedett, hanem a tömegben meredeken elhalt a finom megértések iránti fogékonyság. Főleg mióta a média; a tévé és egyébek romboló, silányító hatása érvényesül. Mindez most nagyon erősen lenyomja az átlagos tudás szintjét, így nem hiszem, hogy mélyebb tudással akár a Vatikánból, akár máshonnan elrejtett dolgokkal előjönnének. A Bibliában is benne van, hogy nem szabad a disznók elé gyöngyöt szórní. Ha valaki pedig abban éli ki a napjait, hogy szexuális vonzatokkal szeretné lehúzni az Istent, a nép pedig ezt díjazza, akkor ez nem az kor, amikor mélyebb, tisztább tudást közölni lehetne.

Következő téveszme, vagy vágyálom...?

A Vatikán hamarosan leromboltatják...? Nem fog, az ufók miatt biztosan nem, ha saját maga tesz maga ellen, akkor lehet, de ez más ügy.

uo. „Az elmúlt években az egyház többször tett arra utalást, hogy Isten talán nem csak az embert teremtette saját képmására, és más lényeknek is lehet helye az univerzumban.”

Az, hogy Isten teremtett más lényeket, vagy lehetőséget adott, hogy legyenek, semmiféle konfliktust nem okoz és nem is okozhat a hívő emberek lelkében. Mert ugyan miért ne lehetnének? Hát ez bizonyítja a mai elme szimplicitását, hogy ezt bajnak érzik. Milyen ego képzei el azt, hogy ha mi, akik igen picikék vagyunk, a Tejút egy eldugott zugában létezünk, akkor csak itt lehet élet?! Isten csak hozzánk akart jönni?! Hát ez egy abszurdum! Azt kellene alapnak venni, hogy természetesen Isten teremtett másokat is, ilyeneket és olyanokat is, akik csak hasonlítanak hozzánk, vagy nem, mert teljesen mások.

Univerzális elmével és gondolkodással kell azt is végigélni, hogyan hasonlítanak Istenhez? Bármilyenek is, hasonlíthatnak, mert ez nem testi hasonlatosság, ugyanis a halhatatlan Istennek nincs fizikai teste. Minden test előbb vagy utóbb meghal, de a lélek, aki Istentől van, az Úrral együtt halhatatlan. Amiben Isten saját képmására teremtetett mindent, az azzal magyarázható, hogy minden lélek, bárhol és bárkiben is van, csakis Istentől származhat és halhatatlan. Nos, ez a hasonlatosság, ha tetszik: lehetőség a beolvadásra. Különben semmi értelme nem lenne semminek sem. Ismétlem: mindegy, hogy milyen testet hordoz a lélek, mindenhol csak Istentől származik, így itt sincs semmiféle ellentmondás. A világunkban nagyon sokan vagyunk, éppen ezért nagyon sokféleképpen gondolkodunk, s magyarázzuk meg magunknak azt, amit nehezen lehet felfogni. Egy ilyen egyszerű megközelítést idézek alább, ami a keresést is jelenti:

„Nem állítom, hogy sokat tudok, de vannak érzéseim. S így érzek. Ne neved ki. Ez a kis kör, amit ide rajzolok, ez jelenti az én szememben a mi világunkat. A pontok azt mutatják, hol tartunk ma. Aztán van itt még egy másik kör, a kis körön kívül. Oda megy a lélek, ha eltávozik a testből. Ez azt jelenti, ha meghalsz, a testednek egy része füstfelhőként eltávozik. Mindjárt elhittem, mikor először hallottam erről. A lelked elhagyja a tested és egy másik dimenzióba kerül. Ott bolyongsz negyven napon át. Tíz nappal a halálod után tartanak egy kis ceremóniát, egyfajta ünnepet. Ilyenkor fel lehet venni a kapcsolatot a lélekkel.” Cecilia Mitchell, Mohawk Indián asszony hite/vallomása

Ez a leírás legalább nem bosszantó, s nem manipulatív, azt írja le, amit tesznek, ahogyan megélik a halált. Nagyon szép és ilyeneken kellene ennek a mai civilizációnak is épülnie.

De menjünk vissza a zavarosabb forrás felé, megint újabb részt idézek a fenti cikkből:

uo. „A legtöbbet emlegetett forrás szerint a Vatikán által végzett ördögűzések kulcsszerepet játszottak ebben.”

Számomra egy kicsit szánalmasnak tűnik, hogy a különböző ördögűzési technikákat az idegen lények számlájára szeretnék írni. A biblikus ördögűzések egy részében valószínűleg általuk akkor még nem ismert betegségek voltak érintettek. Tágabb értelemben: az emberben, ha fény¹³ van, akkor nem lehet beteg, viszont ha kiürül a fény, akkor a negatív erő helyet kér/kap/foglal, és ott sanyargatja az élőlényt, ahol genetikailag a leggyengébb, így tágabb

¹³ Ha fényt említek, ezekben az esetekben az az isteni örök anyagtalan fényt jelenti, s nem a nappali világosságot. Lásd János Evangéliumát a bővebb magyarázatért.

értelemben szinte minden magyarázható az „ördöggel”. De mai szemmel – és nem tágabban értem – pár esetet talán meg lehetne magyarázni betegséggel is, vagy éppen megmagyarázhatatlan a betegség oka, de ebben hinni nem kötelező... Ma sem biztos, hogy a mindenki által és mindenütt végzett ördögűzés az autentikus.

Kétségeim vannak az ördögűzésekkel kapcsolatban, ugyanakkor azt kell mondanom, hogy nem szabadna az idegen lényeket belekeverni ebbe a témába, mert nagyon messze állnak ettől, úgy tűnik, nem tartozik az illetékességi köreikbe. Ez inkább a butaság területén működik, s hozzánk képest ezek az idegen lények mindennek mondhatóak, csak butának nem. Azon esetekben, amikor ördögűzést alkalmaznak, nagy valószínűséggel idegi problémák is állnak a háttérben.

Habár nem ismerünk mindent, hogy a szabad akaratú ember mi mindenbe keveredhet bele – mert rossz/negatív erő létezik, de nem kellene utána ásni... –, de ebbe belegondolni is rossz. Az ember lelke teljesen egyéni, és nem tudjuk, hogy mikor tudja önmagát olyan mértékig megadni, illetve negatív erő hatása alá kerülni, akár a környezete babonás hite miatt, hogy valami módon ilyen reakciókat hozzon elő. Ezeknek az emberi gyengeségeknek az okozói nem lehetnek idegen lények. Szinte kizártnak tartom, az egyik leghajmeresztőbb ötlet ebbe belekeverni őket.

Sokat írnak az elveszett, illetve a vatikáni levéltárakban őrzött egyéb evangéliumokról, ami nem kizárt, hogy olyanképpen, ahogyan gondolják, nincs is. De ismerve, hogy milyen módon válogatták az autentikusakat, és milyen tartalommal bírnak az apokrifek, pár kivételtől eltekintve, nem valószínű, hogy nagy meglepetések lehetnének, inkább az a valószínű, hogy zavarokat okozna, ha mégis lennének „rejtettebb” iratok, melynek oka a butaság, az értetlenség, a félremagyarázás, de legfőképpen a hitetlenség. Így jobb, ha nem keverik a dolgokat. Isten közénk született, a mi formánkra, értünk, ezt a tényt, a megtestesülést a legnagyobb mértékben tisztelni kell, s nem különböző téveszmék közlésével gyalázni, leépíteni, ami nem fog sikerülni, nem egyenlők az erőviszonyok az Istennel.

uo. „*Mária Magdolna elveszett evangéliuma is arról ír, hogy Jézus halandó volt. Az eltűnt evangéliumok nagy része egyértelmű utalást tesz arra, hogy Jézus nem rendelkezett különleges képességekkel, de nem is volt teljesen ember.*”

Logikailag nem világos – de mégis érteni vélem –, miért kellene Jézus Krisztus Istenségébe belekötni. De ha ezt teszik, akkor sem igaz! Ezek az írások a félig vagy farizeusi hívőknek nagyon veszedelmesek, mert ingataggá teheti őket. Ha valamit nem tudok biztosan, akkor nem kellene mondani, ha a szövegem romboló az

emberek lelkére nézve, akkor hallgatni kell, vagy zártkörben elmondani a hipotéziseket. Mert ezek azok, nem egyebek, s agyalogni mindenkinek csak a saját kárára lehet. Mire mennének vele, mennyit rombolnánk a közhangulaton, a békén, a tolerancián, ugyanis rengeteg hitetlen ember van. Akinek a hite ingatag, annak egy ilyen írás elolvasása csak ártana, kibillentené, senkinek sem lenne jobb. Ha segíteni nem tud valaki, ártani ne ártson.

Itt nem lehet kérdés az, hogy Jézus Krisztus Isten-e, vagy az, hogyan Isten. Ennek az elemzését a teológia tudománya bőven kiérdemelte.

Igen, elhiszem, a hitetlen, Isten felé zárt embernek nyitott az út a zagyaságok felé, megtalálja Jézust és összehozza az ufókkal, szinte adott a dolog, csak hogy nem igaz!

Ismert, hogy egyszerű, nem cizellált aggyal, hitetlenül nehéz felfogni, hogy a világtörténelemben egyetlen Istenember létezett, aki sehova sem kategorizálható. Jézus Krisztust némileg kiemelt vagy netán ufónak hitt lényként interpretálni nyomorúságos dolog. A mennybemenetel ténye sem szokványos, gondolom – ezeknek az embereknek megnyugtatóbb... –, ha egy ufót nyomnak alá, akkor jobban felfogható, de ezzel le is emelnék az isteni trónról, az pedig nem lehetséges.

Kérdésem lenne: Jézus Krisztus mennybemenetelének tucatnyi tanúja volt, a tanítványok szeme előtt ment a Mennybe. Ergo Jézus Krisztust látták; de annak, hogy valakit felemelnek és elvisznek az ufók, mennyi tanúja volt/van? Mégis miért hinnék ezt jobban?

uo. „A víz borrá változtatása, vagy a halottak feltámasztása nem csoda volt, hanem egyszerű vegyi, vagy technológiai adottságból eredő trükkök. Lázár feltámasztásánál például Jézusnak különleges gyógyszerek lehettek birtokában, de a víz borrá alakításának folyamata magyarázható modern technológia alkalmazásával.”

Másként állok most ehhez. Ha én, a kis senki – Isten segítségével – fel tudtam egy madarat „támasztani” – erre tanúim vannak –, akkor Jézus Krisztus, aki Istenember, miért nem tudta volna a halottakat felkelteni. Az, hogy a víz borrá változik, igen, lehet kémiai trükk is, ezzel sokan próbálkoztak, no meg az aranycsinálással is. Csak hogy Istennek nem kellene trükkök. Milyen szegény lelkileg az az ember, aki mindent lebont az anyagra, ahelyett, hogy maga emelkedne fel olyan magasságokig, amit Isten mutat. Földhözkött emberre nem jellemző, hogy csodát élhet meg, mert ennek saját maga az akadálya. A csoda egy szeretettel teli lágy ajándék, nem erőszakos, hanem lelket simogató, mindig meghagyja a szabad döntést, hogy elhiszed-e vagy nem, mert Isten ilyen figyelmes és nem erőszakos velünk. Pl. amikor az AQUILA (SAS) Csoport

megalakult a horvátországi nyaralásunk alatt, másnap a sziklákról 3 szirti sas háromszögben, legalább 30 percet lebegett felettünk, szinte jelezve: elfogadja az Isten a SAS-ságunkat. A csoport könnyezve nézte a sasokat, akik csak lebegtek, hogy semmi kétségünk ne legyen: ők Isten jelei.

„Az oroszok is régóta tudnak az idegenekről. Erre utaló történelmi bizonyítékokért nem kell messzire mennünk. Gondoljunk csak arra az ominózus esetre, amikor egy több ezer éves nem ember múmiát tártak fel, és vizsgálták meg szovjet katonák és szakemberek.

De állítólag az első ember az űrben, maga Gagarin is látott olyan dolgokat, amiket nem kellett volna. Később ez okozta a halálát, túl sokat tudott, és az oroszok nagyon féltek attól, hogy beszélni kezd, így likvidálták, mielőtt ezt megtehetné volna.”

Kezdjük Gagarinnal, nem is volt kint teljesen az űrben, legalábbis nem olyan magasan, amiket mesélt. Másik: Gagarin halálát nem az okozta, amit látott, hanem hogy túl sokat fecsegett arról, amit nem is láthatott..., így véletlenül repülőgép-baleset érte, legalábbis akkoriban mindenki erről beszélt, de lehet, hogy ez sem így igaz. Mindenesetre egy biztos: nem volt kapcsolatban az idegen lényekkel, inkább az USA és a CCCP versengésével. Lehet, hogy az oroszok tudnak az idegenekről, miért is ne tudhatnának, mikor jószerivel mindenki tudja. Hogy milyen szinten tudnak, azt kevesen tudják, nagyon kevesen. Sok titok van, ez igaz, de ahhoz, hogy a kormányok ezekkel előjöjjenek, át kellene formálni a nép tudatát, de nem a jelenlegi butaságokkal, hanem józanul.

Ezekben az írásokban az a jellemző, hogy egy darabig olyanokat mondanak, amiben van némi igazság, majd ettől elszakadva téveszmékbe zárják magukat, és utána már egészen vad dolgokkal állnak elő.

A Vatikán űrlény-exoteológiája...?

Egy másik olvasmányra is reagálnék ebbe a témakörbe tartozóan, ami – szerintem – nem annyira blőd, de ebben is jócskán vannak hibák.

Itt egy újabb variáció: a Vatikán szerint az űrlények a Krisztusban való testvériséget jelenik.

<http://paranormal.hu/egy-idegen-megvaltorol-tett-nyilatkozat-kirobbanthat-egy-vallasi-haborut-ferenc-papa-nagy-bejelentesre-keszul/> Putnam és Horn könyve előrevetít egy jövőbeli vallási háborút azok között, akik elfogadják a földönkívüli látogatókat, mint “testvéreiket Krisztusban”, és akik úgy gondolják, hogy visszatérő démonok, akik rabszolgává tesznek bennünket.

Egy mondat, két állítás, az első fele igaz lehet, a második fele pedig nem az. Ha jönnek lények, ők is minden bizonnyal Krisztusban a testvéreink lennének. Ugyanis egy Isten van, minden élőlénynek a lelke Istentől van, akármilyen külsővel is rendelkeznek, nem számít. Ezen nagyon nem lehet vitatkozni. Arra, hogy rabszolgává tennének, nincs semmiféle bizonyíték, maximum a maga lelkiségéből indult ki valaki, ő mit tenne. Az biztos, amit akarunk, azt bevonzuk, és a negatív erő létét sem lehet tagadni a teremtet világokban.

Nem lehet azzal egyetérteni, hogy az esetleges idegen lényeket gonosznak véljük, és mindenféle rosszat összehordjanak róluk, démonizálják ezeket a lényeket.

Figyelembe ajánlanék három logikus dolgot. Az egyik az, hogy ha valóban rosszak lennének, az emberek már rég nem lennének a Földön, mivel olyan mértékig felettünk állnak, hogy akár az egész Földünket is el tudnák velünk együtt pusztítani. A másik pedig: többségükben nekünk nem láthatóak. Hogy gondoljuk, hogy akiket nem látunk, azoknak rabszolgái vagyunk, így bármit állíthatnának róluk. DE ha esetleg mégis láthatóvá válnának számunkra, mert úgy akarnák..., az sem jelentene semmit, illetve csak annyit, amit eddig is sejtettünk, hogy itt vannak.

Végül azt, hogy rabszolgatartók lennének, úgy lehetne elképzelni a szellemi különbségek miatt, hogy körülbelül annyira lehetnek rabszolgatartók, mint amennyire mi rabszolgatartók vagyunk a kutyánkkal, macskánkkal stb. Miért nem lehet úgy gondolni, hogy bizonyos szinten együttműködünk, akár anonimen is. Ugyanis minden szinten létezik másfajta civilizáció, másfajta kultúra is, de ahogy a macskánkkal, a kutyánkkal, a lovainkkal együtt lehet működni, és nem biztos, hogy rabszolgatartók vagyunk, mert többségünkben még szeretjük is őket, úgy nem lehet ezekre a lényekre sem ezt mondani. Lehet, hogy csak a magunk szintjén segítünk. Ki tudja?

„Az a gondolat, hogy az idegen világoknak meglehetnek a saját egyedi tapasztalataik a Keresztény Szentháromság szempontjairól – egy idegen 'Jézus Krisztus' is élhetett és meghalhatott más bolygókon. Ez azt jelentené, hogy a Keresztény megváltás a Földre nézve nem lenne egyedi, és az idegeneknek is lehetnek saját Krisztusi hagyományaik és vallási betekintésük.”

S mi lenne a baj, ha ez is igaz lenne? Egy apának nem lehet több helyen, több gyermeke, s nem szeretheti mindegyiket egyformán, még akkor is, ha az egyik sekélyebb értelmű a másikhoz képest? De lehet, s így van jól. Az biztos, hogy más idegen lények nem Krisztusnak fogják hívni a középükben lévő isteni megnyilvánulást, hanem

maguk szerint fogják megnevezni, de ezzel sincs semmi gond. Minden dimenzióban úgy és akkor jelenik meg, ami az adott helyen a legcélravezetőbb, a legalkalmasabb időben, pl. a lények fejlettsége, igénye miatt. Olyan formában megy közéjük, amilyen felépítésben élnek, pl. hogy szaporodnak, ha pl. lombikban, akkor nem fiúnak fogják hívni, mint itt Jézus Krisztust. Akkor bizony másnak fogják nevezni, és a Szentlélek sem biztos, hogy Szentlélek lenne, de az Isten lelke – bárhogyan is nevezik – mindig is működik és áthatja az összes világot, ahol a távoljáró lények vannak. Nem botrány, ha Isten mindenkit szeret, minden élő és élettelen is az Övé. Ő végtelen, és a szeretetében is az!

Azt feltételezni, hogy másutt is ugyanúgy megfeszítették az isteni küldöttet/Fiút, mint a Földön, enyhén szólva badarság. Lehet, hogy más világokban más módokon irritált, és az erős fényt az ottani lelkek ki akarták oltani, de sokféle módszer lehet. Magasabb szinten lévő lények – az sem kizárt, hogy – nagy örömmel fogadták, és a mai napig végtelenül hálásak ezért az isteni gondviselésért.

Akik talán idejönnek és felveszik velünk a kapcsolatot, remélhetőleg nem olyan barbárok, hogy a közéjük menő isteni lelket, aki az ő formájukat felveszi, rögtön keresztre feszítsék. Féltő, hogy az emberi társadalom 2000 év alatt sem jutott annyival előbbre, hogy ez a gyalázatos gyilkosság meg nem ismétlődne, látván a sok keresztény megölését. Tehát ebben mi valóban egyediek vagyunk. Nagyon szégyellem az emberiség nevében magunkat. Jézus Krisztus tudta mi vár rá, és Ő nem gátolta meg a szabad akarati tettet, ezt is megengedte, azért mert ő tudta, hogy milyen durva a lelkünk. És tudta, hogy ha felnézünk a Kereszten meghalt Istenre, talán magunkba szállunk. Sajnos ez sem mindenkinek jön be, és nagyon szégyenletes, hogy minket ezzel kellett megfogni. A többi világ lényei között vannak cizelláltabb lelkűek is, és valószínűleg nincs szükségük ilyen mértékű katarzisa. Isten a legeslegjobb pedagógus, és pontosan tudja, hogy mely világoknak, mely lényeknek, mi az a módszer, mi az a közlés, ami a legjobban a lelkük közepébe vág.

uo. „A Katolikus Egyháznak Putnam és Horn szerint ez lehetővé tenné, hogy az idegeneket mint *“fivéreiket a Krisztusban”* fogadják el... »Szent Ferenc szavait használva, ha úgy tekintünk a földi lényekre, mint *‘fivéreinkre’* és *‘nővéreinkre’*, akkor miért ne beszélhetnénk *‘földönkívüli testvéreinkről’?*«”

Nem gondolom, hogy az egész írás eredete a Katolikus Egyházi közléseken/szövegen alapszik, hanem inkább a fantáziáláson. Ez az egész írás, amiből idéznek, kissé torzíthat. Ezzel együtt, ha mégis úgy gondolná az Egyház, hogy krisztusi szeretettel fogadják a lényeket, akkor szerintem igen jól tennék. Mert pontosan erről van

szó, és ezzel kapcsolatban nincs semmiféle gond, csak annak lehet, aki nem tud elég nyitottan, tág rugalmassággal és szeretettel gondolkozni.

Ismétlem: ugye senki nem gondolja, hogy ez az egész világegyetem – általunk látható és a három dimenzióban érzékelhető része –, ami iszonyatos nagy, és ez a 3 dimenzió csak miattunk van?! Hogy ez az egész miattunk, a bőrbe fedett biokémiai üzemként működő szervezet, 'csúcsalkotás' miatt van?! Véleményem szerint mi egy alapforma, talán próbapéldány vagyunk, ami igen primitív és rosszul megszerkesztett forma, amibe valószínűleg mi akartunk belemenni. Mi akartunk magunknak ilyen testet, amivé mára tettük. A Biblia lelegején a teremtéstörténetben (Ter 3.15-21) leírják:

„Ellenkezést vetek közéd és az asszony közé, a te ivadékod és az ő ivadéka közé. Ő széttiporja fejedet, te meg a sarkát veszed célba.” Az asszonyhoz pedig így szólt: "Megsokasítom terheiséged kínjait. Fájdalmak közepette szülsz gyermekeidet. Vágyakozni fogsz férjed után, ő azonban uralkodni fog rajtad." Az embernek ezt mondta: "Mivel hallgattál az asszony szavára és ettől a fáról, jöllehet megtiltottam, hogy egyél róla, a föld átkozott lesz miattad. Fáradsággal szerzed meg rajta táplálékodat életed minden napján. Tövist és bojtortjánt terem számodra. A mező fűvét kell enned. Arcod verítékével eszed kenyeredet, amíg vissza nem térsz a földbe, amiből lettél. Mert por vagy és a porba térsz vissza. Az ember Évának nevezte feleségét, mert ő lett minden élő anyja. Az Úristen pedig bőrből ruhát készített az embernek és feleségének, s felöltöztette őket."

Ebből is kiderül, hogy csak a „bűn” után lettek ezek a dolgok, előtte nem így volt, ergo ebbe is az ember játszott bele... Így kvázi büntetésből, az ego letörésére lett részünk a fájdalom, a halál, hogy nem Istent szemlélhette a lény stb. Isten végtelen szeretettel bír, és ez kiterjed az összes lényre, és aki mást gondol, az igen súlyosan téved.

uo. *„Az embernek, hogy elfoglalja megfelelő helyét mint az univerzum polgára, túl kell lépnie kicsinyességén és földi provincializmusán, és kész kell legyen kegyesen elfogadni más világok lakóit egyenrangúnak, sőt előljáróinak. Ezen a ponton az emberi történelemben, terjeszkedésünk az űrben a szükséges eszköz, mellyel fejleszthetjük szellemi képességeinket, hogy a lehető legnagyobb mértékben, és talán együttműködve a földönkívüliekkel elérjük a maximális tudatosságot.” (555-56)*

Ezzel maximálisan egyet kell értenem, másnak is javaslom.

Fel kell készíteni az emberek lelkét, minden vallásnak arra kell törekedni, hogy híveit bevezesse az újabb ismeretbe, hogy ilyen variáció is lehet. De egy dologra nem kell felkészíteni – és ebben biztos

vagyok –, ha szemtől szemben állnának idegen lényekkel, mind-egyikről kiderülne, hogy van Istenképe, mert Isten univerzális. Igaz, hogy ők másképp neveznék, úgy, ahogy mi is, akár az Istent, akár a tengert, akár a Napot, más-más szóval illetjük. Másképp nevez-
zük, mégis ugyanarról beszélünk.

Ez abból is látszik, hogy ha 2500 évre visszamenőleg a misztikusok tapasztalatait olvassuk, mindig ugyanazt mondják. Látták, amit mi ma, annak ellenére, hogy nem is tudunk egymásról. Ez pont úgy benne van a mindenségben, mint a lét.

Jó lenne, ha akinek lehetősége, tehetsége van, megpróbálna használni az embereknek. Hasson oda, meg kell tisztítani az emberek tudatát és nem összezavarni őket. Ami az összezavarás, az a démonikus, az a rossz, az a sátáni, és nem azok a lények, akik esetleg meglátogatnak minket. Tudom, míg az emberiség negatív gondolatokat, erőket lök ki magából felénk – mivel ők veszik a mi adásunkat –, addig nem lehet velük kezét fogni. Meggyőződ-
sem, hogy a lények a similis simile elv alapján működnek, minden-
kit olyan lények fognak meglátogatni, vele a kapcsolatot felvenni, amilyen ő. A földi világban is így van: kocsmatölteléknek kocsmatöltelék a barátja, a kábítószeresnek kábítószeres, a misztikusnak misztikus. Miért lenne ez másképp az idegen lényeknél? Így, aki rabszolgatartónak veszi őket, maga dönti el, mire számíthat. Mert a jók azt fogják megtalálni, akitől a jó sugárzás jön. Tehát tőlünk függ, hogy ki kit talál meg, ez pontosan jó tükör lesz a számunkra.

uo. „**Az átlagos (legalább) egy emberi faj egy galaxisban, ami összesen több millió emberi fajt jelent az egész mindenségben. (288)**” Nagyon jó és reális lehet a számolás, és akkor csak három dimenzióban számoltunk, az összes többit is rá kéne tenni, és akkor iszonyatos nagy szám jönne ki.

uo. **”Ez is Teilhard de Chardin nagy víziója: a végén el kell érünk egy valódi kozmikus liturgiát, amikor a kozmosz élő gazdájává válik.”**

A cikk írója: Varga Péterné/ Pável Márta, katolikus hittanár, az AQUILA Párt elnöke, 25 éve az AQUILA kat. közösség létrehozója és vezetője.

Két könyve jelent meg (Akinek füle van a hallásra, az hallja meg, valamint A misztikus teológia alapjai) és egy Hazafelé címmel folyamatban van. Publikációi megtekinthetők a www.aqp.hu valamint a <http://www.sasmarta.eoldal.hu> oldalon.

Szeibert Márton

A világ természete

A világ természetét, felépítését, törvényeit nagyon sok oldalról megközelíthetjük. Elindulhatunk a ma elfogadott természettudományos ismereteinkből, de akár valamelyik filozófiai vagy vallási megközelítést is elővehetjük. Minél több ilyen megközelítést ismerünk, annál inkább több az

esélye annak, hogy helyt tudunk állni, bölcsen tudunk dönteni egy-egy nehéz helyzetben. Különböző életállapotokban más és más megközelítés segíthet abban, hogy a saját belső kérdéseinkre válaszokat kapjunk, hogy megértsünk bizonyos szituációkat, hogy elfogadjuk és jól kezeljük azt a helyzetet, amiben vagyunk. Jelen írás egy újabb kísérlet arra, hogy a világot ismét más megközelítésből értsük meg. Leginkább Platón barlanghaszlata az, amire építeni fogok. (A hasonlat elolvasható Az állam című művében, ami az interneten sok helyen megtalálható.)

Az alaptételek, amit alább magyarázni fogok, nem más, mint hogy *a világ természete a „bizonyíthatatlanság folyamatos lehetősége”*.

Tudjuk, hogy a természettudományok és a matematika is eleve igaznak elfogadott alaptételekre építkezve bizonyítja be az ezen alaptételekből logikai úton levezethető egyéb tételeket. Az alaptételeket azért tekintik eleve igaznak, mert valamiből ki kell indulni, és ezek az alaptételek megfelelnek a „józan észnek”, azaz a tapasztalataink és érzéseink alapján igazak, de legalábbis egy-egy rendszer felépítésénél igaznak tekintjük.

Minden jól felépített logikai rendszer önmagában stabilnak tekinthető, hiszen logikai ellentmondás nincs benne, azonban a rendszeren kívülről a rendszerre rátekintve azt látjuk, hogy az egész lebeg a nagy ürességben, és lényegében semmi alapja nincs. Nincs egy mindenben kívül álló stabilitás, amibe kapaszkodhatna, amire építkézhetne. Az alaptételemben a „bizonyíthatatlanság” szó, illetve, hogy *a világ természete a bizonyíthatatlanság*, arra utal, hogy talán a mi univerzumunk lényege éppen az, hogy ne legyen ilyen külső stabil pont. Tehát a világ egy olyan szerkezet, ami elzárta magát a valódi tudástól (ha a valódi tudás létét megkérdőjeleznénk, akkor minden okoskodás értelmét vesztené), és semmilyen világi eszköz nem alkalmas arra, hogy bármit is bebizonyítson. Fontos itt a „világi” jelző, ugyanis valamilyen eszközünknek lennie kell arra, hogy biztos tudást szerezzünk. Mire is utalok tehát akkor, amikor azt mondom, hogy „világi eszközzel” semmit nem lehet bebizonyítani? Mi az a világi, és milyen más eszközünk lehetne még?

Említettem Platón barlanghasonlatát. Ebben a hasonlatban a Jó ideája, az Igazság ideája lényegében az egy Isten. Hívhatjuk a Tudás ideájának is. Elolvasva a misztikus szentek (Pl: Avilai Szent Teréz) írásait, láthatjuk, hogy az élményeik leírásakor egy abszolút stabil pontról beszélnek, valamiről, amiben nem lehet kételkedni. Lehet kételkedni mindenben, amit a világban tapasztalunk, hiszen az érzékszerveink és az agyunk becsaphatnak minket, de ezekben az élményekben nincs semmi kétség – mondják. (Ezek az emberek az életükkel bizonyították be, hogy nem érdekük hazudni, tehát amit írtak, azt ők valóban igaznak gondolták.) Csak az értheti meg azt, hogy ez lényegében mit is jelent, akinek volt már ilyen élménye, hívhatjuk Isten-élménynek. Erről beszél Platón is. Minden földi tapasztalat egy árnykép, semmi több. A valóság ennél sokkal valóságosabb, sokkal közvetlenebb, sokkal előbb, sokkal belsőbb. Valóság. Az emberek azonban a barlang falát nézik, és nem akarnak mást nézni. Az általunk ismert világ maga a fal, kiszínezett árnyképek. Ezt a falat vizsgálva soha senki nem tud bizonyítékot adni semmire sem, Istenre sem. A világ természete a két dimenziós árnyék. Isten, aki kívül van, aki stabil valóság, de akire az árnyék nem tud rámutatni. Isten kívül van, de az őt kereső lények éppen önmagukba tekintve találhatják meg, amikor a szemüket nem a falra, nem az árnyékra szegezik, hanem a belsőbb valóságra. Tehát Isten belül van, és ezzel nem kerültem ellentmondásba önmagammal. Kívül van, ha azt nézem, hogy nem az árnyékokkal teli síkban van, de belül van, ha azt nézem, hogy a lények lelke az árnyékvilágnál egy magasabb létformát képvisel, ami istenibb az árnyéknál, és ez az istenibb lét önmagunkba tekintve élhető meg, lélekben élhető meg, azaz belül.

Az alaptételelem még mindig az, hogy a világ természete a „bizonyíthatatlanság folyamatos lehetősége”. Most jön egy kulcs gondolat a magyarázatomban. Mint már írtam, „a világ egy olyan szerkezet, ami elzárta magát a valódi tudástól, és semmilyen világi eszköz nem alkalmas arra, hogy bármit is bebizonyítson”. Ha beakarna valamit bizonyítani (bebizonyítani önmaga számára), akkor fel kellene adnia önmagát, holott a világ egyik jellemzője a fennmaradás, és az önmagához való ragaszkodás. Éppen ezért stabil önmagában, de lebeg mint egy vízcsepp a világűrben. Ez az oka annak, hogy – másképp megfogalmazva – a világ egy olyan „hely”, egy olyan „tér”, egy olyan „állapot”, ahol lehetőség van arra, hogy folyamatos bizonyíthatatlanságban legyünk, hogy a „nem-tudás” állapotában legyünk. Ez csak egy lehetőség, mert lehetőség van a világból való kiszakadásra, az önmegtagadásra, a bátor tükörbenezésre, hogy megéljük azt, amiről a misztikusok írtak, azaz a biztos pontot, a kételkedésmentességet, a valóságot. Mivel ez nem lehetséges a világ természetéről való leválás nélkül,

ezért mondják a szűfik: „Úgy olvad el az igazság mint a hó annak a kezében, aki nem olvad el mint a hó az igazság kezében.”

Záró gondolatként a gnoszticizmusról is érdemes szót ejteni. Istenre a fenti gondolatmenetben mint a „*stabil tudásra*” tekintettem. De Isten a „*nem-tudás*” is, hiszen az árnyképek alapján felépített nem valódi tudás feladásával, – vagy ahogy már írtam – „*önfeladás-sal*” találhatjuk meg. Azaz ha az Istent „*tudásnak*” hívom, akkor a világnak nevezett árnykép a „*nem-tudás*”, de ha az árnyképet „*tudásnak*” hívom, akkor az Isten a „*nem-tudás*”. A gnoszticizmus, ami egy folyamatosan élő szellemiség a kétezer éves keresztény egyházban, sőt talán már az egyház előtt is, sokszor megvetésben részesül, mondván, hogy a gnóvizt, a tudást imádják, azt tartják üdvözítőnek. Az itt leírt rendszer alapján azonban a gnoszticizmus gnóvizsa (ha nem tekintjük a tudatosan káros és negatív gnosztikus irányzatokat) nem más, mint az egyház agapéja, önküirtő és fel-tétel nélküli szeretete.

Remélem, hogy ezzel érthetővé vált, mit értek azon, hogy a világ természete a bizonyíthatatlanság folyamatos lehetősége. Talán ez a gondolatsor alázatra tanít minket, és rávilágít arra, hogy valódi tudás csak az ego feladásával nyerhető.

A cikk írója: Szeibert Márton mechatronikai mérnök, az AQUILA Párt tagja, aki 10 éve végez önkéntes tevékenységet az AQUILA szervezésében. A teológia, filozófia a kedvenc hobbijai közé tartozik. Egyéb írásai az *AQUILA Magazinban* olvashatók.

Impresszum

Kiadó: AQUILA Párt, 1222 Budapest, Zakariás József u. 3.
Felelős kiadó: Varga Péterné/Pável Márta, az AQP elnöke
Honlap: www.aquilapart.hu
E-mail: varga.marta@aqp.hu
Telefon: +36 20 – 327-47-93
Nemzetközi azonosítószám:
HU ISSN 2064-7700
Bankszámlaszám:
UNI-CREDIT bank
10918001-00000038-58540003
Fő- és felelős szerkesztő:
Varga Péterné/Pável Márta, az AQP elnöke
Főszerkesztő helyettes:
Szeibert Márton AQP média elnöke
Főmunkatársak, szerkesztők/lektorok:
Bainé Varga Katalin, lektor
Horváth Olivér, grafika, egyéb munkák
Kaiser Andrea, lektor
Kertész Lóránt, korrektor
Kis Enikő, lektor
Marton Janka, lektor, korrektor
Marton Krisztián, korrektor
Mészáros Gabriella, lektor, korrektor
Oroszi - Kuzmich Kinga, korrektor
Rizmayer Péter, lektor, korrektor
Rizmayerné Márkus Edit, lektor, korrektor